

La veïna de dalt

(Opta al Premi lletres de dones de relats curts)

Pseudònim: Aixirivall

La música a tot drap era la seva aliada. A la Virgínia li agradava escoltar música llatina amb lletres romàntiques des que es llevava, a quarts de vuit del matí, de dilluns a diumenge. La dona assegurava que l'ajudava a concentrar-se mentre treballava. Abans, a la feina, en una botiga de cosmètics, no podia posar música, però des que va començar el confinament causat pel coronavirus de la COVID-19 l'assessora de bellesa donava consells per correu electrònic a la clientela, teletreballava des de casa. I els dies de festa continuava aixecant-se a la mateixa hora perquè hi tenia el cos acostumat. Així doncs, de bon matí, sense son perquè sempre se n'anava a dormir a les deu en punt de la nit i dormia perfectament (per norma, de les deu de la nit a quarts de vuit del matí parava la música per poder dormir), dia sí dia també posava el volum al màxim de l'ordinador portàtil, amb dos altaveus externs, ja que, d'aquesta manera, esmunyint-se en la música, li semblava que els seus fantasmes interiors tocaven el dos. Els desenganys del passat es diluïen entre les cançons que li encantaven i li feien simbòlicament companyia. La Virgínia s'havia enamorat de debò només una vegada. D'aquest ex en concret, amb qui va arribar a casar-se, l'última notícia que en tenia era que vivia a Costa Rica amb la seva nova parella, una urgellenca que havia treballat com a guia cultural al Santuari de Meritxell, a Canillo, a la qual l'home havia conegut en una cita ràpida (*speed dating*) a Organyà molt abans de divorciar-se. A la Virgínia, el marit, ben desenamorat en aquells moments de la relació, li deia que tenia reunions de feina els dissabtes al vespre i feia cap sense remordiments a les trobades de solters i solteres. Mentrestant, la dona es quedava sola i, després d'haver fet neteja del pis i d'haver rentat i planxat la roba de tots dos, mirava la televisió compadint-se del seu home per treballar tant, pobret, i en hores tan intempestives. D'això, ja feia quatre anys i des de llavors s'havia acostumat a estar sola, amb la seva música.

La Virgínia no suportava el silenci perpetu i extrem que transmetien els carrers buits de vianants i cotxes a causa del confinament. Necessitava sentir-se acompanyada com fos i amb les cançons embafadores sobre amors eterns i perfectes ho aconseguia. La veu melodiosa dels cantants li feia, més o menys, la funció d'una abraçada, per dir-ho amb certa refilada poètica, seguint l'estil de les lletres romàntiques. La pau, per a ella, era sinònima de fer tremolar els mobles de casa seva a través de l'ordinador portàtil, convertit en l'eina imprescindible d'una aspirant a discjòquei semiprofessional, en els seus somnis més originals. Una nit, de fet, precisament en un dels seus somnis més psicodèlics, es va veure a si mateixa punxant aquelles particulars melodies, vestida amb el mateix pijama de color rosa clar

estampat amb ossets que s'havia posat el vespre abans per anar a dormir, en un festival internacional de música electrònica de Barcelona, envoltada d'una multitud de fans d'aquest tipus de música que gaudien sorprenentment de les cançons que la Virgínia els oferia, immersos en els seus crits d'eufòria, tot desitjant, extasiats, que la felicitat que els proporcionava aquella nova discjòquei els durés per sempre. Després, en el mateix somni, quan tot se succeïa a la perfecció, al lluny, a l'última fila de l'espai dels afores de la ciutat habilitat per a la trobada musical multitudinària, la Virgínia, amb els ulls tancats, hi va veure el seu ex i la seva parella actual agafats de la mà, mostrant-se molt afectuosos. La parella acabava d'arribar de Costa Rica per passar les vacances d'estiu a la Seu d'Urgell i, de passada, assistir al concert de Barcelona; ambdós la miraven fixament. Aleshores, la Virgínia, que dormia com un soc, ben abrigada sota els llençols, va passar de sentir-se molt bé a trobar-se molt malament, i es va despertar de cop, alterada, amb la cara suada i el cor a cent, i després va córrer a engegar el portàtil per començar els seus concerts particulars de quarts de vuit del matí al pis de vuitanta-tres metres quadrats on vivia. El so del riu Valira, per molt ple que baixés després d'un dia de pluja intensa, acompanyat de ningú al seu voltant, no arribava ni a la sola de la sabata al rebombori que per desconnectar la Virgínia creava a casa seva.

—Aquella sonada del pis de dalt ja torna a donar-nos pel sac —va comentar en veu alta el Martí a la Martina, mentre ella preparava l'esmorzar de tots dos.

—Has de tenir més paciència, home —va contestar-li la dona, apujant també la veu per la música de la veïna, tot remenant amb el cap-cot el sucre dels dos cafès amb llet de civada, un cafè amb cada mà—. Viu tota sola des de fa molt de temps i deu tenir malament els nervis. Segur que està depressiva. No té mai visites, t'hi has fixat? És una dona ben estranya.

—Per l'amor de Déu, amor meu, per molt malalta que estigui el que fa no té perdó. Sembla que tinguem una discoteca al menjador de casa —va dir el Martí, alterat.

—La veritat és que és inaguantable, sí, tens raó. Però què hi podem fer? Ens hi hem de barallar? —va preguntar sense gaire energia la Martina, encara amb lleganyes als ulls.

—Doncs potser sí. Aquesta imbècil té la santa barra d'amargar-nos el dia amb les seves impertinències. No te n'adones que estem cridant per entendre'ns a casa nostra? Avui mateix aniré a cantar-li les quaranta —va concloure l'home.

–A veure si te'n surts, que tinguis sort. Amb aquesta mena de persones amb tants problemes psicològics és difícil entendre-s'hi –va dir convençuda la Martina, i va fer l'últim glop del cafè amb llet de civada que tenia a la tassa.

El Martí es va treure el pijama blau estampat amb automòbils que duia posat i es va vestir amb uns pantalons texans negres i una camisa de quadres de color gris i marró d'una marca coneguda i cara. Es va fer la clenxa al mig i es va posar molta colònia, com de costum. Després, com d'habitud pel coronavirus, es va col·locar la mascareta de roba que li havia cosit la Martina. L'home estava disposat a anar a tocar el timbre del tercer segona, però no sabia ben bé què es trobaria. Estava bastant nerviós, encara que de tímid no en tenia res. Treballava com a venedor de cotxes en un concessionari i, és clar, per fer bé la seva feina era imprescindible que tingués facilitat de paraula i un cert poder de convicció. Feia vuit anys que vivia amb la Martina i estava convençut que l'estimava, per la convivència que compartien. En els seus inicis, però, va començar a sortir-hi perquè les coincidències els van fer trobar i tots dos tenien ganes de tenir parella. I, sobretot, perquè aleshores el Martí ja tenia trenta-cinc anys i la seva mare li repetia constantment que la noia, a qui coneixia des de ben petita i sempre havia vist molt espavilada, li queia molt bé, i que no badés o es quedaria per vestir sants. “És de bona família i fa molt per a tu”, li reiterava la mare. De fet, ni la Martina ni ell no van pas començar la relació estant enamorats. Tant l'un com l'altra pensaven que l'amor era una cosa que s'anava forjant dia a dia, que no sorgia de cop. No veien l'amor com l'instint d'un cop d'ull. Pensaven que de mica en mica, amb el temps i la convivència, tot es posava a lloc i aleshores naixia sense gaires estridències ni passions l'afecte mutu. Com si l'amor el creés la mateixa rutina. La convivència era agradable i s'avenien força. Tenien aficions i interessos semblants –als dos els encantava anar a l'hivern a esquiar a Andorra i passar els estius a Platja d'Aro, a l'apartament amb piscina que hi tenien els pares d'ella–, i per això se sentien molt còmodes en aquella relació aparentment tan perfecta. Eren la parella ideal als ulls de tothom qui la veia des de fora, però el cert era que, de portes endins, el Martí no sabia cuinar ni un ou ferrat. L'home s'havia acostumat que totes les feines de la casa les fes la parella. Tots dos havien vist de petits que les mares feien les tasques domèstiques, i havien continuat fent el mateix que les seves famílies sense plantejar-se cap alternativa. La Martina rentava la roba, planxava, feia cada dia el llit, fregava, cuinava, i es preocupava que el pis estigués en ordre, mentre que l'única ocupació del seu home, quan no treballava al concessionari de cotxes, era gestionar les

tasques que tenia encomanades com a president de l'escala de veïns i mirar el futbol fent una cervesa.

El timbre va sonar un cop, dos cops, tres cops, sense que hi hagués cap resposta. “És clar, no el deu sentir, amb aquest rebombori”, va pensar el Martí, mentre tornava a intentar-ho. Finalment, al cap de deu o dotze vegades de fer sonar l'aparell amb molta insistència, la porta del tercer segona es va obrir. La Virgínia duia una faldilla de color daurat i una brusa de conjunt amb la inscripció “Les dones lliures”, el nom de la botiga on treballava. Anava molt ben maquillada. Era la primera vegada que el Martí veia la veïna de tan a prop i li va semblar guapa. El cert era que, per la idea preconcebuda que la Martina i ell s'havien fet d'aquella dona solitària, aparentment plena d'estridències, l'home es pensava que es trobaria amb una persona descuidada i malgirbada. Estava convençut que la veïna, d'uns quaranta anys, estaria desolada, i que faria ulleres i aniria drogada o borratxa per oblidar tota la solitud cruel que l'envoltava. Tant ell com la seva dona creien que la Virgínia es balancejaria constantment al marge del suïcidi, a punt de caure al buit. Però no era pas així. La veïna de dalt estava bé i va obrir la porta tranquil·lament, envoltada del so esperpèntic de la música.

—Bon dia —va dir ella, notant que l'home l'examinava amb la mirada—. Em porteu la compra del supermercat?

—Ah... —va arrencar amb penes i treballs el Martí, tornant de sobte al món terrenal—. No, no vinc pas del supermercat. Soc el teu veí de sota i el president de l'escala... No m'has vist mai? —l'home va cridar per fer-se sentir per sobre de la música, a dos metres de distància de separació de la dona, pel coronavirus—. Vinc a parlar amb tu. Per cert, t'hauries de posar la mascareta.

—Molt bé, t'escolto —va contestar-li ella alçant la veu, tot col·locant-se detingudament una mascareta de roba de conjunt amb la faldilla i la brusa que es va treure de la butxaca.

—La teva música... —va començar ell, però la Virgínia el va tallar.

—Ui, espera, m'encanta aquesta cançó. És la millor! Vaig a apujar una mica més el volum —la Virgínia va desaparèixer cap a l'interior del pis. Al cap de dos o tres minuts, va tornar a la porta i va mirar fixament als ulls el Martí dient-li sense paraules que podia seguir amb el que li estava dient

–La teva música molesta els veïns –va fer-li saber finalment l’home, amb certa solemnitat volguda, com si volgués fer prevaler la seva autoritat com a president de l’escala.

–Tanca els ulls i balla! –va proposar-li ella.

–Com dius? –va preguntar-li el Martí, sense entendre res.

–El que has sentit, tanoca, que ballis! Fas cara d’estar trist –va etzibar-li la Virgínia amb un somriure maliciós–. Tanca els ulls i mou el cos, és molt saludable! Pots trobar vídeos a Internet sobre els beneficis de la dansa. Et recomano que els busquis.

La proposta de la dona va sorprendre molt el Martí però, en un impuls incomprensible, després de quedar-se uns breus instants palplantat sense saber què fer, va fer-li cas i va començar a bellugar-se en solitud al replà de l’escala amb molt poca gràcia però amb molt bona voluntat al ritme de les cançons conegudes que sortien, a un volum estrepitós, dels altaveus connectats a l’ordinador portàtil de la dona. La imatge de tots dos ballant, separats a dos metres de distància, amb les mascaretes posades, podia haver estat divertida als ulls de qualsevol, però no els va veure ningú. Un cop va acabar aquella escena estrambòtica, el Martí va passar automàticament de l’estranyesa momentània que havia sentit per la dona a una atracció sexual profunda i, al final de la trobada, va apuntar-se de bon grat el telèfon d’ella a l’agenda del mòbil, quan la Virgínia es va disposar a dictar-l’hi. Després, va tornar a casa una mica desconcertat i es va passar tota la tarda mirant la televisió mentre la Martina feia dissabte en silenci. No es van dirigir la paraula fins a l’hora de sopar.

–Què, com ha anat amb la del pis de dalt? –va demanar-li la dona per treure algun tema de conversa, mentre fregia croquetes de bacallà.

–Molt bé –va dir-li el Martí sense meditar la resposta. L’home ja estava assegut a taula amb el primer plat al davant i, sense esperar la cuinera, es ficava a la boca una cullerada de sopa de fideus, l’especialitat de la Martina, una recepta heretada per tota la generació de dones de la seva família.

–Com que molt bé? Jo continuo sentint la música. Hi has anat o m’enganyes? –va dir la Martina, incrèdula.

–No, no hi he anat al final –va mentir l’home, molt convincent–. Ja saps que a mi em costen molt aquestes coses. A l’hora de la veritat no m’atreveixo a començar un diàleg que pugui conduir a una discussió o provocar males cares entre els veïns.

–Ets massa bonifaci, Martinet –va concloure ella amb una mirada paternalista, compadint-se d’ell–. Si no canvies d’actitud no te’n sortiràs, eh, mai ningú no et respectarà.

Ell va fer que sí amb el cap i van seguir sopant per separat i en silenci.

Des d’aquell intercanvi de números de telèfon, cada nit, per WhatsApp, quan la Martina ja dormia, el Martí i la Virgínia es feien videotrucades i ballaven cadascú al menjador de casa seva amb la música que la Virgínia posava per a l’ocasió, en la intimitat, més baixa que de costum perquè eren les deu de la nit passades. Les converses i els balls anaven pujant de to a mesura que s’anaven traient la roba, de vegades a poc a poc i altres cops molt de pressa, i sempre acabaven la reunió amb un orgasme a través de les seves respectives pantalles. Les trobades sexuals van durar tres o quatre setmanes, fins que en una ocasió el Martí, completament despullat, mentre deia a la Virgínia, com si fos el vers sublim d’un gran poeta, que si pogués li faria de tot, va sentir la cadena del vàter de casa seva i va tenir un sobresalt al cor pensant que potser la Martina estava desperta i l’havia sentit o s’havia adonat d’alguna cosa. No volia perdre de cap manera la vida còmoda i estable que tenia instaurada amb la Martina i va tenir moltíssima por de no engegar-ho tot a rodar per una bajanada. Va tancar de cop el WhatsApp sense acomiadar-se de la Virgínia, que també estava despullada, es va posar el pijama que feia pocs minuts havia llançat a terra, immers en la passió del moment, i va tornar al llit amb la Martina, sense cap més pensament per a la dona que havia deixat nua a l’altra banda de la pantalla del mòbil.

–Què feies despert? –va preguntar la Martina mig endormiscada dins del llit.

–He anat a la cuina a prendre’m sal de fruita, tinc acidesa avui, no se m’ha posat gaire bé l’escalivada del sopar. I mira que et queda bona... –va excusar-se el Martí fent servir mentides, però la seva dona, sense cap interès per la resposta, ja dormia.

L’endemà al matí el Martí, per posar el punt final a les trobades per videoconferència amb la Virgínia, li va escriure aquest whatsapp: “Ets lletja com un pecat i despullada encara més. Em fas fàstic. Adeu.” El que l’home no sabia, però, era que, mentre ell estava enviant aquest missatge tan desagradable de comiat a la ciberamant, la Martina estava tocant el timbre del tercer segona. Tenia la intenció de solucionar d’una vegada el problema de la música, que continuava tan alta com sempre.

–Bon dia –va arrencar la dona, molt educadament, però aixecant la veu per fer-se sentir–. Em dic Martina, soc la veïna del pis de baix, del segon segona. No sé si ens coneixem.

–Hola –va contestar-li la Virgínia mentre llegia el whatsapp de l'amant en què li deia adeu insultant-la–. Martina, et dius? I deus ser la dona del Martí, m'equivoco? No podeu ser més ridículs: Martí i Martina, sembla fet expressament! –la Virgínia va esclatar a riure.

–Perdona? De què coneixes el meu home? I per què ens tens mania, si es pot saber? T'hem fet alguna cosa? –va demanar-li la Martina sense entendre res.

–Conec el teu homenet perquè ho hem fet més d'un cop, però avui m'ha dit que s'ha cansat de mi. Pots estar tranquil·la! Ah, i també m'ha fet saber que li faig venir basques. Què et sembla? –va confessar-li la Virgínia.

–Estàs boja o què? Això és impossible; estem confinats, tòtila! Ningú no pot ficar-se al llit amb ningú amb qui no visqui sota el mateix sostre –va convèncer-se a ella mateixa la Martina, que se sentia amenaçada per la veïna discjòquei i al mateix temps començava a sentir-se traïda pel Martí.

–Segur que vols saber-ho? Ens hem trobat diverses vegades per WhatsApp. Ens dèiem marranades i ens despullàvem, el Martinet i jo, cadascú al seu menjador, és clar, i sempre amb la meua música de fons.

–No li diguis Martinet, mala pècora! –va cridar la Martina, repleta d'ira.

Aleshores, la mateixa Martina, amb la mascareta i els guants posats però oblidant-se per moments de la distància de seguretat que calia mantenir pel coronavirus, va empenyar la Virgínia a terra, s'hi va llançar a sobre, l'altra s'hi va tornar, i tots dues van començar a pegar-se i a estirar-se els cabells. La baralla va durar pocs minuts. Quan se n'havien arrencat uns quants, de cabells, de cop, les dones van arrencar a plorar desconsoladament i, tot seguit, sense cap motiu aparent, van posar-se a riure com mai abans no havien rigut.

–No val la pena plorar, pegar-nos ni arrencar-nos blens per algú que no ens estima, no ho creus? –va dir la Martina molt més serena del que s'esperaria d'algú que acabava d'adonar-se que el seu amor etern havia deixat de ser-ho. Després, es va tornar a posar dreta, es va separar de la Virgínia i es va col·locar bé la roba rebregada i la mascareta.

–Hi estic totalment d'acord, Martineta –va dir la Virgínia, que també es va aixecar.

–Si us plau, no em diguis Martineta o acabarem molt malament –va exigir-li la dona.

–D’acord, d’acord, com vulguis –va acceptar la Virgínia, amb cert divertiment.

–Mira, Virgínia –va dir la Martina, tornant al tema del principi–, la teva música molesta els veïns.

–Conec un lloc on fan cites ràpides (el que en anglès es coneix com a *speed dating*, saps què vull dir?) a Organyà; el meu ex hi va conèixer la seva parella actual, una urgellenca que havia treballat com a guia cultural al Santuari de Meritxell, a Canillo. Viuen a Costa Rica. Quan estiguem desconfinats del tot, si vols hi podem anar un dia a conèixer homes, ara que estaràs igual de sola que jo. Ah, i si és un masclista l’hem de detectar d’un tros lluny per engegar-lo a fer punyetes!

–La teva música molesta els veïns, Virgínia. No pots posar-la més baixa? De debò, costa tant d’entendre, això? –la Martina, fent veure que no l’havia sentida, va reiterar la queixa apujant encara més el to de veu.

–Hauries de ballar més, Martina, no saps que ballar és bo per a la salut? –va etzibar-li la Virgínia.

–Amb què em surts, tu, ara? –va preguntar-li perplexa la Martina.

–Tanca els ulls i balla, dona! –va proposar-li la veïna de dalt.

–Estàs boja o què? –va cridar la Martina, amb la cara vermella i amb certa suor freda regalimant-li galta avall.

–Ballar, Martina, ballar! No ets feliç, oi? Et sents desgraciada perquè el Martí t’ha enganyat i no saps què fer amb la teva vida. Estaves tan enganxada a ell que ara et trobes desolada i perduda. A mi també em va passar. Deixa de ser una bleada assolellada i mou el cos, deixa’t portar, tanca els ulls i fes el mateix que jo: escolta el que aquesta música t’ofereix i no pensis en res més. Has viscut amb el Martí durant anys sense estar-ne enamorada. Passaves la trentena i tenir parella sembla que era el que tocava, m’equivoco? Se t’ha fet el cor de pedra mentre li has fet l’esmorzar, el dinar i el sopar, li has rentat i planxat la roba, has netejat el pis i hi has posat ordre perquè t’ha semblat que és el que havies de fer per obligació. Ho feies perquè ets una dona i creies que et tocava només a tu. És això, oi? Reflexiona sobre la teva relació passada. El vas trobar mai atractiu, el Martí? Et va sorprendre alguna vegada? Et senties afortunada d’estar al seu costat? Et feia sentir bé quotidianament? Era afectuós amb tu? Et cuidava? Et deia paraules boniques? Tens bons records al seu costat? A mi m’ha faltat al respecte i segur que a tu també, de tant en tant, t’ha fet

sentir malament, encara que amb tu fes servir unes altres paraules o els fets fossin diferents. Ara encara no ets capaç de veure-ho, Martina, però ben aviat et sentiràs alliberada per haver-ho deixat. Seràs una dona lliure! Perquè del masclisme ens n'hem d'allunyar i ser fortes. Va, Martina, balla. Ballar és molt saludable. Hi ha un munt de vídeos a Internet que ho diuen. Pots buscar-los, si en tens ganes. Balla, Martina, balla...

I la Martina, sense saber ben bé per què, a dos metres de distància de la Virgínia, va començar a moure's.